JANE **SHEMILT**

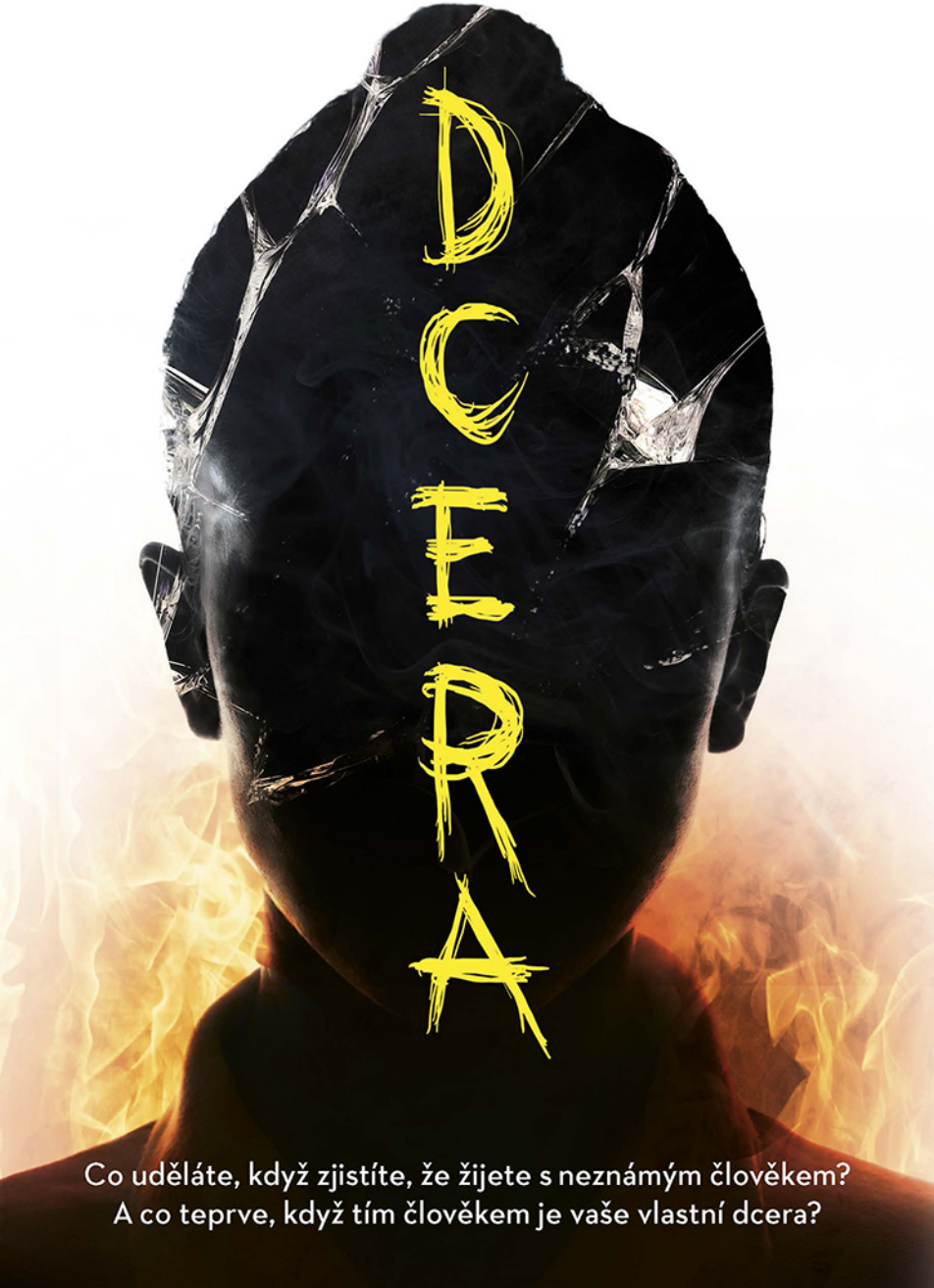

Co uděláte, když zjistíte, že žijete s neznámým člověkem?
A co teprve, když tím člověkem je vaše vlastní dcera?

Dcera

Jane Shemilt

THE DAUGHTER
Copyright © 2014 by Jane Shemilt

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Překlad © Tereza Dobrovodská, 2018
Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2018
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2018

ISBN 978-80-7642-141-7 (pdf)

Dcera

Jane Shemilt

Přeložila Tereza Dobrovodská

KNIHY OMEGA

Toto je fiktivní dílo. Jména, postavy, obchody, místa, události a příhody jsou buď výtvorem autorčiny představivosti, nebo použity fiktivním způsobem.

Jakákoli podobnost se skutečnými postavami, žijícími či mrtvými, nebo se skutečnými událostmi je čistě náhodná.

Mému manželovi Steveovi a našim
nejdražším dětem Martě, Mary,
Henrymu, Tommymu a Johnymu

ČÁST PRVNÍ

1

Dorset 2010

O rok později

Dny se začínají zkracovat. Jablka padají ze stromů a jsou oklovaná od vran. Když jsem dnes z hromady pod přístřeškem nesla dřevo na zátop, šlápla jsem na měkkou kuličku a zjistila jsem, že je to slimák.

Prostě listopad.

Je mi pořád zima, ale jí může být chladněji. Proč bych měla mít pohodlí? Jak bych mohla?

Večer se zimou třese i pes. V pokoji je tma; proto si rozdělám oheň. Jeho plameny mě lákají blíž a začínají se mi vracet vzpomínky a pocit viny.

Kéž bych jen… kéž bych víc poslouchala a všímala si jí. Kdybych jen mohla začít znovu a vrátit čas přesně o rok zpět.

V kůži vázaný skicák, který mi dal Michael, leží na stole a v kapse županu je okousaný červený pahýl tužky. Řekl mi, že pomůže, když minulost nakreslím. V hlavě se mi honí představy: skalpel v chvějících se prstech, plastová figurka baletky, která se otáčí stále dokola, a hromada poznámek pečlivě poskládaných na nočním stolku.

Na první prázdnou stránku skicáku píšu jméno své dcery a pod to kreslím obrys dvou bot na vysokém podpatku, které leží na boku a jejich dlouhé pásky jsou do sebe zamotané.

Naomi.

Bristol 2009

Den před zmizením

Tančila do rytmu hudby, kterou poslouchala na svém iPodu, takže si mě nejdříve nevšimla. Oranžová šála se jí pohupovala kolem krku, učebnice byly rozházené všude kolem. Potichu jsem za sebou zavřela zadní dveře a položila si na zem tašku, která byla kvůli mým poznámkám, stetoskopu, injekčním stříkačkám, lahvičkám a krabičkám těžká. Byl to dlouhý den: dva zákroky, návštěvy u pacientů a papírování. Opřela jsem se o kuchyňské dveře a sledovala svou dceru, ale myslela jsem na jinou dívku. Jade, která ležela v nemocnici s modřinami na rukou.

Myšlenky na ni odváděly mou pozornost od důležitých věcí a od mé vlastní dcery. Theo mi jednou říkal, že u slonů používají ošetřovatelé pro rozptýlení pozornosti zvláštní metodu. Stříknou jim do oka chilli, což je zaměstná, a lze jim pak například ošetřit zraněnou nohu. Tehdy jsem nevěřila, že by to mohlo fungovat, ale měla jsem tomu věnovat víc pozornosti. Ztratit přehled o tom, co je důležité, je snazší, než si člověk myslí.

Když jsem sledovala Naomi, představovala jsem si, jak kreslím křivku jejích tváří, když se sama pro sebe usmívá.

Jemně bych je vystínovala, aby bylo vidět, jak se světlo od její pleti odráží. Při tanci jí na čele nadskakovala blonďatá ofina. Pod ní byly vidět kapky potu třpytící se na skráních. Vyhrnula si rukávy školního svetru, náramek se jí po ruce pohyboval nahoru a dolů, nahoru a dolů, až jí málem spadl. Byla jsem ráda, že ho nosí; myslela jsem si, že ho ztratila už před lety.

„Mami! Vůbec jsem si tě nevšimla. Co na to říkáš?" vytáhla si sluchátka z uší a podívala se na mě.

„Chtěla bych umět takhle tančit…"

Přišla jsem k ní a políbila ji na zarudlé tváře. Byla cítit citronovým mýdlem a potem.

Ucukla hlavou, dřepla si a elegantně sbírala své knihy ze země. Její hlas zněl netrpělivě: „Ne, já myslím své boty – podívej se na ně."

Určitě byly nové. Černé, na vysokém podpatku, s koženými pásky, které měla pevně omotané kolem štíhlých nohou. Nehodily se k ní. Obvykle nosila nízké kožené lodičky různých barev nebo tenisky Converse.

„Ty podpatky jsou hrozně vysoké." I já jsem slyšela ve svém hlase tu výtku a pokusila jsem se zasmát. „Tohle obvykle nenosíš…"

„To ne, že?" Její hlas zněl vítězoslavně. „Je to něco úplně jiného."

„Musely být drahé. Neutratila jsi za ně celé kapesné?"

„Jsou velmi pohodlné. A je to ta správná velikost," řekla, jako by nemohla uvěřit svému štěstí.

„Nemůžeš si je vzít, až půjdeš ven, zlato. Jsou moc vyzývavé."

„Přiznej, že mi je závidíš. Chtěla bys je." Pousmála se tak, jak jsem to u ní ještě neviděla.

„Naomi!"

„Ne, nepůjčím ti je. Zamilovala jsem si je. Miluju je skoro tolik jako Bertieho." Sehnula se a pohladila psa po hlavě. Pak se otočila a zeširoka zívla, pomalu vyšla nahoru do patra a klapot jejích bot na schodech zněl jako údery malým kladívkem.

Utekla. Moje otázka zůstala viset nezodpovězená v teplém kuchyňském vzduchu.

Nalila jsem si sklenici Tedova vína. Naomi obvykle neodmlouvala ani neodcházela, když jsem jí něco říkala. Uklidila jsem svou lékařskou tašku a poznámky do rohu šatny a pak, zatímco jsem upíjela víno, jsem začala přecházet po kuchyni a rovnat utěrky. Vždy mi říkala všechno. Když pověsím její kabát, konečně mě alkohol začíná uvolňovat. Už dávno jsme uzavřeli dohodu a všechno jsem to již tehdy zvážila. Bylo to jednoduché. Dělala jsem práci, kterou mám ráda, a vydělávala slušné peníze, ale znamenalo to, že budu doma méně než ostatní matky. Výhodou bylo, že to dětem poskytlo více prostoru. Vyrůstaly nezávisle, což jsme vždy chtěli.

Vyndala jsem ze skříňky brambory. Omývala jsem je od hlíny pod proudem vody a dál přemýšlela o Naomi. Uvědomila jsem si, že si nechtěla pořádně promluvit už několik měsíců. Ted by řekl, ať se tím nezatěžuju. Je to teenager, prohlásil by, dospívá. Studená voda mi zchladila ruce, zavřela jsem kohoutek a přemýšlela dál. Dospívá, nebo se vzdaluje? Je jen přemýšlivá, nebo se uzavírá do sebe? Ta otázka se mi honila hlavou, zatímco jsem v zásuvce hledala škrabku na brambory. Minulé

léto jsem měla v ordinaci dospívající děvče trpící úzkostí; řezala si kůži na zápěstí, až jí tam zůstalo mnoho zarudlých jizev. Zavrtěla jsem hlavou, abych se té představy zbavila. Naomi netrpěla depresemi. Ale byl tu ten nový úsměv, který kontrastoval s její netrpělivostí. A také její účast ve školní hře, díky níž nemusela tak často pobývat sama v našem neustále prázdném domě. Pokud se zdála být přemýšlivější, bylo to proto, že byla starší, hloubavější. Díky herectví vyzrála. Minulé léto pracovala s Tedem v jeho laboratoři a začala se zajímat o medicínu. Když jsem se dala do loupání brambor, napadlo mě, že její nově nabyté sebevědomí by mohlo být výhodou při přijímacích zkouškách. Možná bych za to měla být ráda. Hlavní role ve školní hře by také zvýšila její šance na přijetí na zdravotní školu. Na takových školách mají rádi studenty, kteří se zajímají i o věci mimo obor. Díky koníčkům mohou lépe odbourávat stres, který je spojován s prací ve zdravotnictví. Mým koníčkem bylo malování. Pomáhalo mi zvládat stres spojený s prací praktického lékaře. Když jsem opět pustila kohoutek, voda smývala bahno ze dřezu, až nakonec zmizelo v odpadu. Téměř jsem dokončila Naomin portrét a úplně jsem cítila, jak mě to k němu nyní táhne. Kdykoli jsem malovala, jako bych byla v jiném světě; všechny starosti byly pryč. Stojan jsem měla na půdě a přála jsem si, abych tam za ním mohla utíkat častěji. Slupky od brambor jsem vyhodila do koše a z lednice vyndala párky. Ty byly spolu s bramborovou kaší Theovým oblíbeným jídlem už od doby, kdy byl batole. S Naomi si mohu promluvit zítra.

Později volal Ted, aby mi řekl, že odjíždí z nemocnice. Dvojčata dorazila domů vyhladovělá. Ed jen zamával na pozdrav,

když si bral nahoru do pokoje toast. Slyšela jsem, jak se za ním zavřely dveře. Dovedla jsem si představit, jak zapíná hudbu, lehá si na postel, v ruce má toast a oči zavřené. Pamatuji si to z doby, kdy mi také bylo sedmnáct: doufáte, že vám nikdo nezaklepe na dveře, nebo ještě hůř nevejde dovnitř a nebude si s vámi chtít promluvit. Theo, který dorazil domů uhnaný a vyčerpaný, na mě zakřičel své dnešní úspěchy a nabíral si další a další sušenky, až zůstal jen prázdný balíček. Naomi se vrátila do kuchyně, vlasy měla vlhké. Byla na odchodu, proto jsem jí dala do batohu sendviče. Pak jsem se na chvíli zastavila u domovních dveří a poslouchala zvuk jejích kroků, které slábly, jak se pomalu vzdalovala. Školní divadlo bylo hned ve vedlejší ulici, ale ona chodila neustále pozdě. Poslední dobou už nikam nepospíchala; ta hra ji stála hodně energie.

„Ačkoli je jí teprve patnáct, je Maria v podání Naomi Malcolmové na svůj věk velmi vyzrálá." „V uhrančivém představení kombinuje Naomi v roli Marii nevinnost se sexualitou; zrodila se hvězda." To, že byla unavená a bez energie, stálo za takové kritiky na školních internetových stránkách. Už zbývají jen dvě představení: ve čtvrtek a v pátek. Brzy se vše vrátí do normálu.

Dorset 2010

O rok později

Vím, že je pátek, protože k chatě přijela paní, co prodává ryby. Schoulila jsem se pod schody, když se venku objevila její dodávka, kterou jsem přes sklo vchodových dveří viděla jen

jako bílou skvrnu. Žena zazvonila a čekala, pak se podívala i do oken. Pokud by mě uviděla, musela bych otevřít dveře, mluvit s ní, usmívat se. Dnes jsem ale ani jedné z těchto věcí nebyla schopna. Po ruce mi lezl malý pavouk. Stále jsem skláněla hlavu a do nosu se mi dostával prach z koberce. Po chvíli dodávka odjela. Konečně mám den pro sebe. Lehnu si a nechám čas ubíhat. Pátky jsou nejhorší.

Za chvíli vstanu a vezmu si skicák, který jsem včera večer nechala u krbu. Otočím stranu s obrázkem jejích bot a kreslím překrývající se stříbrné prsteny.

Bristol 2009

Noc, kdy zmizela

Klečela jsem u své lékařské tašky a se seznamem v ruce jsem kontrolovala léky, abych věděla, co budu potřebovat. Tato práce byla mnohem jednodušší než ta na pohotovosti. Tam se člověk nezastavil. Šátrala jsem hluboko v kapsách tašky, takže jsem si ani nevšimla, že potichu přišla do kuchyně. Prošla kolem mě a její kabelka mě uhodila do ramene. Vzhlédla jsem k ní s prstem zabodnutým ve svém seznamu, docházel mi paracetamol a pethidin. Naomi se na mě podívala a vypadala zamyšleně. I přes silnou vrstvu make-upu, kterou použila kvůli představení, byly vidět tmavé kruhy pod očima. Vypadala vyčerpaně. Nebylo vhodné se teď na něco ptát, ale nemohla jsem si pomoct.

„Už bude brzy konec, zlato. Tohle bylo předposlední představení," řekla jsem.

Z kabelky jí vykukovalo oblečení; podpatky jejích bot vytvářely po stranách hrbolky.

„S tatínkem se zítra přijdeme podívat." Klečela jsem na zemi a zkoumala její obličej. Díky černým očním linkám vypadala na víc než na patnáct. „Jsem zvědavá, jestli se představení od premiéry nějak změnilo."

Bezvýrazně se na mě podívala a opět mi věnovala ten nový úsměv, kdy se jen pousmála jedním koutkem úst.

„V kolik dorazíš?" Vzdala jsem to, nikdy jsem nedokázala věc dokončit. Postavila jsem se na nohy. „Je čtvrtek. Ve čtvrtek tě většinou vyzvedává táta."

„Už dávno jsem mu řekla, aby se neobtěžoval. Je lepší chodit s přáteli." Zněla znuděně. „Večeře skončí kolem půlnoci. Shan mě hodí domů."

„Kolem půlnoci?" Vždyť už tak byla dost unavená. Ani jsem si neuvědomila, že zvyšuji hlas. „Zítra ale zase hraješ a hned potom bude večírek. Je to jen večeře, doma budeš v půl jedenácté."

„To tam ale budu jen chvíli. Proč musím chodit domů vždycky dřív než ostatní?" Začala poklepávat prsty o stůl. Prstýnek, který jí dal nějaký kluk ze školy, se přitom leskl.

„Dobře, tak v jedenáct."

Upřeně se na mě podívala. „Nejsem dítě." Ten vztek v jejím hlase mě zaskočil.

Nemohly jsme se hádat celou noc. Brzy bude znovu na jevišti a musí se uklidnit. A já jsem potřebovala dokončit třídění léků ještě před večeří.

„V půl dvanácté, ani o vteřinu později."

Pokrčila rameny a naklonila se k Bertiemu, který ležel na podlaze a spal u kamen. Dala mu pusu a jemně ho podrbala za ušima. Ačkoli vypadal, že spí, zavrtěl ocasem.

Chytila jsem ji za ruku. „Je už starý, zlato. Potřebuje spát."

Vytrhla se mi, obličej měla napjatý.

„To nic, je to v pořádku. Pamatuj, že jsi fantastická." Rychle jsem ji objala, ale odvrátila obličej. „Už jen jeden den."

Zazvonil jí telefon. Odstoupila ode mě, opřela se o kuchyňskou linku a telefonát přijala. Měla dlouhé prsty. Na prstech měla pihy, velmi malé, které vypadaly jako krystaly třtinového cukru. Nehty měla okousané jako dítě, což kontrastovalo s krásným prstenem. Objala jsem svýma rukama tu její a rychle ji políbila. Mluvila s Nikitou, takže si toho ani nevšimla. Byla stále velmi mladá a klouby jejích prstů mi připadaly velmi malé. Ukončila hovor a chystala se odejít. U dveří mi sice krátce zamávala, ale vypadala podrážděně.

„Ahoj mami," řekla.

Později jsem nechtěně usnula. Kolem jedenácté jsem zapnula konvici, aby měla Naomi připravenou horkou vodu do ohřívací lahve. Lehla jsem si na gauč, abych na ni počkala, ale téměř ihned jsem usnula. Když jsem se vzbudila, bolelo mě za krkem a rty jsem měla suché. Vstala jsem, sundala si svetr a chystala se opět zapnout konvici.

Konvice mě studila do rukou. Podívala jsem se na hodiny. Byly dvě hodiny v noci. Neslyšela jsem ji přicházet. Udělalo se mi špatně, nikdy neměla takové zpoždění. Co se stalo? V uších mi začalo hučet, ale za chvíli zase převzal kontrolu rozum. Určitě přišla předním vchodem a šla rovnou nahoru do postele.

Protože jsem spala dole v kuchyni, tak jsem neslyšela bouchnutí dveří. Nejspíš se potichu zula v chodbě a pak rychle vyšla po schodech do svého pokoje ve druhém patře. Než se voda v konvici začala vařit, protáhla jsem se. I tak jsem jí mohla naplnit ohřívací lahev horkou vodou a vložit ji do postele. Mohla by si všimnout tepla, které by se od ní linulo pod peřinou.

Šla jsem nahoru a pomalu procházela kolem pokoje kluků. Ed najednou zachrápal, když jsem procházela kolem. Lekla jsem se a nadskočila. Do Naomina pokoje jsem musela ještě o patro výš. Dveře byly pootevřené a já potichu vešla. Byla tu tma a ve vzduchu se vznášela těžká vůně jahodového šamponu a citronu. Došla jsem k jejímu prádelníku, vytáhla jedno triko a lahev do něj zabalila. Opatrně jsem přešla k posteli a klopýtala přitom o poházené oblečení. Chtěla jsem přes ni přetáhnout deku, ale ta byla ustlaná a nezmačkaná.

Postel byla prázdná.

Rozsvítila jsem. Ze zásuvek visely punčocháče, na zemi se válely ručníky a boty. Na nočním stolku ležela tanga, pod nimi červená krajková podprsenka, na židli černá podprsenka s kosticemi. Žádnou z těch věcí jsem nepoznávala, změnili se tolik i její přátelé? Naomi bývala velmi pořádná. Na toaletním stolku byla překlopená lahvička s make-upem, v malé béžové tašce ležela rtěnka. Šedý školní svetr měla pohozený na podlaze a bílá košile do něj byla stále zamotaná.

Pokrývka postele byla trochu skrčená v místě, kde si sedla, ale polštář byl hladký.

Začal se mě zmocňovat strach. Opřela jsem se rukou o stěnu a její chlad procházel až do mého hrudníku. A pak jsem uslyšela, jak se zavřely vchodové dveře.

Děkuji, bože. Děkuji ti, bože.

Položila jsem ohřívací lahev s vodou pod peřinu tak, aby zahřála místo pro její nohy. Pak jsem seběhla dolů a nedbala na hluk, který jsem dělala. Ale nezlobila bych se, dnes večer ne. Políbila bych ji, vzala jí kabát a poslala bych ji nahoru. Zlobit se můžu zítra. Zpomalila jsem, až když jsem sešla níž, a najednou se objevil Ted. Ted, ne Naomi. Zastavil se a pozoroval mě. Měl na sobě kabát a u nohou mu ležel kufřík.

„Ona se nevrátila." Sotva jsem popadala dech a těžko se mi mluvilo. „Myslela jsem, že je to ona, když jsi přišel."

„Co?" Vypadal vyčerpaně. Měl nahrbená ramena a pod očima tmavé kruhy.

„Naomi se ještě nevrátila." Přistoupila jsem k němu. Byla z něho cítit spálenina. Určitě pocházela z diatermie, která využívá tepelného efektu a zaceluje krvácející řezné rány. Přišel nejspíš přímo z operačního sálu.

Jeho oči, stejně modré jako měla Naomi, vypadaly zmateně. „Hra přece skončila v půl desáté, ne?" V obličeji se mu objevil strach. „Ježíši, vždyť je čtvrtek."

Zapomněl, že mu řekla, aby ji ve čtvrtky už nevyzvedával, ale on vlastně nikdy pořádně nevěděl, co jeho děti dělají. Nikdy se neptal. Začínal se mě zmocňovat vztek.

„Přece ti říkala, že teď bude domů chodit s kamarády."

„Ano, jistě. Zapomněl jsem. Tak fajn." Vypadal, že se mu ulevilo.

„Ale dnes to bylo jiné." Jak mohl být tak klidný, když mně zběsile tlouklo srdce? „Šla s ostatními na večeři."

„Tak o co jde." Pokrčil rameny. „Je venku s kamarády. Možná se dobře baví, a proto zůstala déle."

„Tede, jsou dvě hodiny ráno…“ Zachvátila mě panika a vztek. Určitě si uvědomil, že je to jiné, že je něco špatně.

„Tak pozdě? Sakra, promiň. Ta operace trvala strašně dlouho. Myslel jsem, že už budeš spát.“ Bezmocně rozpřáhl ruce.

„Tak kde ksakru je?“ Zírala jsem na něj a zvyšovala hlas. „Tohle nikdy nedělá, vždy mi dá vědět, i když má zpoždění jen pět minut.“ Jakmile jsem to řekla, uvědomila jsem si, že takhle už to dlouho nefunguje. Ale nikdy neměla takové zpoždění. „Ve zprávách říkali, že se v Bristolu vyskytuje násilník…“

„Uklidni se, Jen. S kým vlastně je?“ Podíval se na mě a já zaváhala. Nechtěl to řešit, chtěl si jít lehnout.

„S kamarády z divadla. S Nikitou a ostatními. Šli jen na večeři, ne na večírek.“

„Tak pak možná zašli do klubu.“

„Tam by se nedostala.“ Stále měla kulaté tváře, vypadala na svých patnáct let, někdy i mladší, zejména když byla unavená. „Je ještě moc mladá.“

„Ale všichni tam chodí.“ Tedův hlas odrážel jeho únavu. Opřel se o stěnu. „Mají falešné občanské průkazy. Pamatuješ, jak Theo…“

„Ale Naomi ne.“ Pak jsem si vzpomněla na ty boty a úsměv. Bylo to možné? Že by šla do klubu?

„Nech jí ještě chvíli času.“ Tedův hlas byl klidný. „Když se dobře bavíš, čas utíká jinak. Počkáme do půl třetí.“

„A pak uděláme co?“

„Nejspíš už bude zpět.“ Poškrábal se na obličeji a zamířil ke kuchyni. „Pokud ne, tak zavoláme Shan. Volala jsi Naomi?“

Nevolala. Ani nevím proč. Ani jsem se nepodívala, jestli nenapsala zprávu. Sáhla jsem po mobilním telefonu, ale neměla jsem ho v kapse. „Kde mám ksakru telefon?“

Prošla jsem kolem Teda a běžela dolů. Musel mi vypadnout. Našla jsem ho napůl schovaný pod polštářem na pohovce. Popadla jsem ho. Nebyla tam žádná zpráva. Vytočila jsem její číslo.

„Nazdar, tady Naomi. Pardon, ale zrovna dělám něco strašně důležitého. Ale – no – nechte mi číslo a já se vám ozvu. Slibuju. Ahoj.“

Zavrtěla jsem hlavou a nebyla schopná mluvit.

„Potřebuju se napít.“ Ted došel k barové skříňce. Nalil dvě whisky a jednu mi podal. Cítila jsem, jak alkohol putuje přes krk až dolů do jícnu.

Čtvrt na tři. Jen patnáct minut, než zavoláme Shan.

Nechtělo se mi čekat. Chtěla jsem odejít z domu. Chtěla jsem jít do divadla, rozrazit dveře a volat její jméno. Pokud by tam nebyla, pokračovala bych po hlavní třídě, kolem univerzity, prošla bych všechny kluby, proklouzla kolem vyhazovačů a křičela do davu tanečníků…

„Je tady něco k jídlu?“

„Cože?“

„Jenny, celou noc jsem operoval. Zmeškal jsem i večeři v kantýně. Je tu něco k jídlu?“

Otevřela jsem lednici. Nic jsem nepoznávala. Byly tam věci ve tvaru čtverců a obdélníků. Vzala jsem sýr a máslo. Ted si ode mě vzal chleba namazaný máslem. Svůj sendvič si dotvořil sám a odkrojil kůrku.

Zatímco jedl, našla jsem na růžovém lepicím papírku připevněném na nástěnce číslo na Nikitu. Také to nezvedala.

Nejspíš ho nechala v tašce, kterou pak dala pod stůl, aby se jí lépe tančilo. Všichni ostatní chtěli jít domů, opírali se o zdi, zívali, ale Naomi a Nikita tančily a bavily se. Nikdo by samozřejmě neslyšel, že Nikitě v tašce zvoní telefon. Shan byla určitě také vzhůru a čekala. S Neilem se rozvedla teprve před rokem a tahle situace by jí jen přitížila.

Půl třetí.

Zavolala jsem Shan, a zatímco jsem čekala, vzpomněla jsem si, jak mi říkala, že Nikita se jí stále se vším svěřuje. Velmi jsem jí to záviděla. Naomi už to nedělala. Nyní jsem byla za Nikitin dobrý vztah k matce vděčná. Shan bude určitě vědět, kde přesně je můžeme vyzvednout.

Ozval se ospalý hlas. Určitě také usnula jako já.

„Ahoj Shan." Snažila jsem se, abych zněla normálně. „Omlouvám se, že tě budím. Ale nevíš, kde jsou? Klidně je vyzvedneme, ale potíž je…" Přerušila jsem monolog, protože jsem se potřebovala nadechnout. „Naomi mi zapomněla říct, kde budou."

„Počkej chvíli." Úplně jsem viděla, jak si sedá, prohrabává si rukou vlasy a dívá se na budík na svém stolku. „Můžeš to zopakovat?"

Nadechla jsem se a pokusila se mluvit pomalu.

„Naomi se ještě nevrátila. Nejspíš si někam zašli i po večeři. Neříkala ti Nikita, kam šli?"

„Ale večeře je až zítra, Jen."

„Ne, zítra je večírek."

„Obojí je zítra. Nikita je doma. Je unavená a spí už od doby, co jsem ji před pár hodinami vyzvedla."

Nevěřícně jsem to zopakovala: „Před pár hodinami?"

„Vyzvedla jsem ji hned po představení." Nastala krátká pauza a pak potichu řekla: „Dnes nebyla žádná večeře."

„Ale Naomi to říkala." Vyschlo mi v ústech. „Vzala si nové boty. Říkala…"

Zněla jsem jako dítě, které chce něco, co nemůže mít. Vzala si boty a tašku s oblečením. Jak to, že dnes nebyla večeře? Shan se musela mýlit, Nikita nejspíš nebyla pozvaná. Nastala delší pauza.

„Zjistím to od Nikity," řekla. „Za chvíli ti zavolám zpátky."

Připadala jsem si jako v jiném vesmíru. Můj svět je obvykle místem, kde děti bezpečně spí zabalené do peřin. Místem, kde nevoláte kamarádce v půl třetí ráno.

Židle v kuchyni byly studené a tvrdé. Ted byl v obličeji bílý. Protahoval si prsty, až mu praskaly klouby. Chtěla jsem, aby s tím přestal, ale bála jsem se otevřít pusu, abych nezačala křičet. Zazvonil telefon a já ho ihned zvedla.

„Žádná večeře dnes nebyla, Jenny." Shanin hlas byl trochu udýchaný. „Všichni šli domů. Je mi líto."

Jen co domluvila, začalo mi hučet v hlavě. Cítila jsem závrať a vše se se mnou točilo. Pevně jsem se chytila okraje stolu.

„Můžu mluvit s Nikitou?"

Nastala pomlka. Dostávala jsem se stále dál a dál do toho jiného světa. Shan zaváhala.

„Šla zase spát."

Spát? Co na tom záleží? Nikita je doma, v bezpečí. My nevíme, kde je naše dcera. Zachvátila mě vlna vzteku.

„Pokud Nikita o něčem ví, o něčem, co my ostatní nevíme, a Naomi může být v nebezpečí…" Stáhlo se mi hrdlo. Ted si ode mě vzal telefon.

„Ahoj Shan." Odmlčel se. „Vím, jak to může být pro Nikitu těžké…" Jeho hlas byl klidný, ale s náznakem autority. Takto mluvil i k mladším lékařům ve svém týmu, když se ho zeptali na radu ohledně neurochirurgického problému. „Pokud Naomi nepřijde brzy domů, budeme muset zavolat policii. Čím víc informací nám sdělíš…" Další pauza. „Díky. Ano. Za chvíli se tedy uvidíme."

Kluci spali ve svém pokoji. Naklonila jsem se blíž k jejich hlavám a cítila teplo. Theo byl zachumlaný pod peřinou, vykukovaly mu jen vlasy a trčely všemi směry. Edova černá ofina byla vlhká. Obočí měl i ve spánku svraštělé. Když jsem se narovnala, uviděla jsem v zrcadle svůj odraz. Můj obličej, v pouličním osvětlení vypadal, jako by patřil někomu mnohem staršímu. Vlasy jsem měla tmavé a neupravené. Učesala jsem si je Edovým hřebenem.

Když jsme projížděli kolem školního divadla, Ted zastavil a vystoupil.

Nechápu to. Pořád nechápu, proč jsme se sem museli jít podívat. Vážně jsme si mysleli, že tady budeš schoulená spát na pódiu? Že bychom tě vzbudili, ty by ses usmála a protáhla? Že bys nám řekla, že se to vše jen velmi protáhlo? Že bychom tě objali a vzali domů?

Skleněné dveře byly zamčené. Trochu zarachotily, když jsem je zkoušela otevřít. Ve vestibulu svítilo noční světlo a lahve na baru stály srovnané v řadě. Na podlaze hned u dveří ležel přetržený červeno-žlutý program. Dalo se z něj přečíst „West" a „Story" a byla vidět i část obrázku dívky v široké modré sukni.

Ted řídil opatrně, i když byl unavený. Zapnul vyhřívání mé sedačky. Začala jsem se kvůli tomu potit a dělalo se mi nevolno.

Podívala jsem se na něj. Byl v tom dobrý. Uměl se tvářit vážně, ale ne zoufale. Když nastaly při porodu Naomi komplikace, jeho klid mi pomohl, abych nezpanikařila. Připravil epidurál pro císařský řez a byl u toho, když se dítě nakonec narodilo. Neměla bych na to teď ale myslet. Podívala jsem se z okna. Ulice byly osvícené a prázdné. Začalo trochu pršet. Co měla na sobě? Nemohla jsem si vzpomenout. Měla pláštěnku? A co šálu? Podívala jsem se do korun stromů rostoucích podél cesty, jako bych tam mohla najít odpověď.

U Shan Ted lehce zaklepal na dveře. Noc byla stále tichá a klidná. Pokud by někdo projížděl kolem, považoval by nás za běžný pár. Měli jsme na sobě teplé kabáty a boty. Protože jsme čekali v dešti, sklonili jsme hlavy. Nejspíš jsme vypadali úplně normálně.

Shan už nás očekávala. Vypadala klidně a vážně, když nás objímala. V domě bylo teplo, protože zatopila v krbu v obývacím pokoji. Nikita seděla na sedačce a objímala polštář, nohy měla složené pod sebou. Usmála jsem se na ni, ale byl to křečovitý úsměv. Shan si sedla vedle ní a my naproti. Ted mě vzal za ruku.

„Ted a Jenny se tě chtějí zeptat na Naomi, zlato." Shan Nikitu objala. Ta se dívala do země a hrála si s pramínkem vlasů.

Sedla jsem si vedle ní z druhé strany, ale ona se ode mě trochu odtáhla. Snažila jsem se, aby můj hlas zněl mile.

„Kde je, Nik?"

„Já nevím." Sklonila se a schovala hlavu do polštáře, její hlas tak byl tlumený. „Já nevím, já nevím, já nevím."

Shanin pohled se setkal s mým.

„Tak já tedy začnu," řekla Shan. „Řeknu Jenny, co jsi řekla ty mně." Nikita přikývla. Její matka pokračovala: „Naomi řekla

Nikitě, že má po představení s někým schůzku, s nějakým mužem."

„Mužem?" Ozval se Ted. „S jakým mužem?" Zněl docela naštvaně. Neřekla kluk, musel být starší. Srdce mi začalo bušit tak, až jsem se bála, že to uslyší i Nikita a odmítne nám cokoli dalšího říct.

„Říkala…" začala opatrně Nikita. „Říkala, že někoho potkala. Prý byl sexy."

Otočila jsem se přímo k ní. „Sexy? Tohle Naomi říkala?"

„Je to v pořádku, ne? Přece ses mě ptala." Nikita svraštila čelo a začala plakat.

„Samozřejmě," řekla jsem.

Ale nebylo to v pořádku. Nikdy jsem neslyšela, že by Naomi to slovo použila. Mluvily jsme o sexu, ale nemohla jsem si vzpomenout kdy. Vztahy, sex a antikoncepce – vypadalo to, že se o tyhle věci Naomi nezajímá. Nebo se o to zajímala? Co jsem propásla?

„On byl… ona…" Napadla mě spousta možností. „Byl ze školy?"

Nikita zavrtěla hlavou. Pak promluvil Ted. Zlehka, uvolněně, jako by to nebylo důležité.

„Tenhle chlapík. Potkala se s ním určitě už někdy dřív, že?"

Nikita svěsila ramena a přestala si hrát s vlasy. Tedův klid na ni zabíral, ale slyšela jsem i lehký náznak vzteku, který skrýval. Já jsem tak klidným hlasem mluvit nedokázala.

„Jo, myslím, že byl párkrát v divadle." Podívala se opět na zem. „Víte, v zákulisí."

„V zákulisí?" Znovu promluvil velmi klidně.

„Jo. Tam, kde čekají i ostatní. Možná." Vzhlédla a v očích měla váhavý výraz. „Nikdy jsem je spolu ale neviděla."

„Jak vypadal?" zeptala jsem se.

„Nevím." Nikita se na mě nepodívala a na chvíli se odmlčela. „Možná měl tmavé vlasy."

Posunula se blíže k Shan a zavřela oči. Bylo mi jasné, že už nám nic jiného neřekne, ale Ted jí položil další otázku:

„A dnes večer? Co ti řekla o dnešním večeru?"

Nastalo ticho. Nikita se ani nepohnula. Pak si Shan stoupla. „Už je unavená." Měla klidný hlas. „Potřebuje jít zpátky do postele."

„Řekni nám to, Nikito, prosím." Zlehka jsem se dotkla její ruky. „Prosím, prosím, řekni nám, co ti Naomi pověděla."

Podívala se na mě a oči měla rozšířené překvapením. Matka její nejlepší kamarádky byla velmi zaměstnaná osoba, se kterou nepřišla moc do styku. Obvykle veselá, vždy přiběhla a zase odběhla. Byla zodpovědná za život svůj i své rodiny. Nikdy neprosila.

„Ona řekla," Nikita se na chvíli odmlčela, „ona řekla: ‚Drž mi palce.'"

2

Dorset 2010

O rok později

Podzim se přehoupl v zimu. Po ránu mě děsilo zejména ticho.

Poslouchala jsem, ačkoli jsem si nebyla jistá, co vlastně poslouchám. Po takové době už bych měla být na ticho zvyklá a nepostrádat obvyklé zvuky: tlumené kroky bosých nohou, varnou konvici, hlasy z rádia, cinkání porcelánových hrnečků. Zvuky, které vytváří jen jedna osoba, jsou tiché, opatrné, nevýrazné. Ztrácí se v prostoru. Otevřu okno a jemně vdechuji vůni moře, která přichází do pokoje jako něco živého.

Dotkla jsem se dveří jejího pokoje, když jsem šla kolem. Vybrala si tento pokoj už jako malá. Nebyl to nikdy skutečně její pokoj, protože až do nedávna byla tohle jen naše chata. Ale všichni jsme ten pokoj považovali za její. Jako dítě si ráda hrála na to, že malé kulaté okno v pokoji je vlastně oknem na lodi. Policie již celou věc odložila. Vzali matraci i všechno ložní prádlo. Dveře pokoje byly na dotek studené a vlhké. Ted smyl z podlahy všechnu krev, ale já uvnitř nebyla od doby, co jsem přijela.

Když jsem ležela ve vaně, odráželo se u mých rukou světlo z okna. Vtom zazvonil zvonek a já rychle vylezla z vany. Zabalila jsem se do ručníku a pak si vzala župan. Nahoře na schodech jsem ztuhla. Přes sklo dveří jsem viděla muže v uniformě. Srdce mi začalo rychle bušit a myslela jsem, že omdlím, proto jsem se raději pevně chytila zábradlí. Teď mohl nastat okamžik, kdy mi přišli říct, že něco našli v bahně na poli. Možná podpatek z bot, teď již měkký a shnilý, nějaký stříbrný šperk nebo třeba zub. Nemohli mi říct nic, na co bych už sama nemyslela. Pak jsem si všimla, že má něco červeného, byl to velký pytel. Ten někdo přivezl zvláštní zásilku. Když jsem otevřela dveře, předal mi balík: byla to objednávka malých štětců z malířského obchodu v Bristolu. Na rohožce ležela i pohlednice s velšskou horou od Teda. Byl to jeho způsob, jak zůstat v kontaktu. Nebyla tam ale žádná zpráva. Sedla jsem si za kuchyňský stůl a srdce se mi zklidnilo. Skicák leží přede mnou. Vezmu ho a otevřu na další stránce. Když k nám přišli policisté v těch jejich uniformách, stala se její nepřítomnost skutečností. Byla pořád tma, ale už muselo za chvíli svítat. Mohlo být mezi čtvrtou a pátou hodinou ranní.

Tužka je hrubá, cítím rýhy, kde je okousaná. Kreslím kapuci a záhyby oděvu vystínuji šedivými liniemi.

Bristol 2009

Noc, kdy zmizela

Policistovi u dveří bylo kolem pětapadesáti, oči měl nevýrazné. Ačkoli byl jeho přirozený výraz zakrytý profesionál-

ním klidem, jeho rychle se pohybující oči, které zkoumaly můj obličej, prozrazovaly znepokojení. Za ním stála drobná žena s hnědými vlasy, v těsném svetru ve francouzském stylu a s bezchybně nanesenou rudou rtěnkou. Viděla jsem na ní, že je trochu vzteklá. Nejspíš musela kvůli našemu případu vstávat, obléknout si uniformu a nalíčit se.

„Doktorka Malcolmová?" Muž se snažil, aby zněl jeho hlas neutrálně.

Doma jsem sama sebe nenazývala doktorkou, byla jsem matka dětí a manželka svého muže. Nejspíš si myslel, že když mě tak osloví, potěší mě to. Ale nyní na tom nezáleželo.

„Ano." Ustoupila jsem, aby mohli vejít dovnitř.

„Jsem policista Steve Wareham a toto je moje kolegyně policistka Sue Dunningová."

Sundal si klobouk, pod kterým se skrývaly šedivé vlasy. Potřásl mi rukou a potichu promluvil. Projevil nám lítost, ale naštěstí ne takovou, jaké jsem se obávala. Bála jsem se, že projeví lítost nad naší ztrátou. Žena vypadala čilejší. Pokývla mi a ruce schovala za záda, jako by se mě nechtěla dotknout. Byla jsem žena, jejíž dítě se nevrátilo domů.

Odvedla jsem je do kuchyně. Právě jsme se vrátili od Shan a já jsem potřebovala sledovat hodiny. Už to bylo více než čtyři hodiny od doby, co se měla Naomi vrátit, a já jim chtěla ihned vyprávět o muži, o kterém jsem se dozvěděla. V myšlenkách jsem na ně křičela, aby si pospíšili. Běžte už. Měli byste je chytit. Veze ji v autě, vchází do domu, zamyká dveře, otáčí se k ní a ona pláče. Ne, samozřejmě že ne, ona nikdy nepláče. Pospěšte si.

Ted začal mluvit. Vzal to od začátku, což vyžadovali. Chtěli vědět všechno a celé vyprávění zabralo hodinu. Požádali o její

laptop, rodný list a pas. Znovu se zkoušeli dovolat na její telefon, ale stále se ozýval záznamník. Bylo to bezvýsledné. Naomi měla často vybitý telefon, to nemuselo ještě nic znamenat. Když mi Steve Wareham řekl, že by telefon dokázali vystopovat, kdyby byl nabitý, zmocnil se mě opět bezmocný vztek a strach.

Dala jsem jim její školní fotografii z posledního ročníku. Chvíli jsem se na ni dívala. Byla pořízena teprve před pár měsíci, ale vypadala na ní o tolik mladší. Bylo to, jako bych se dívala na jinou osobu, která se široce usmívá, vlasy má stažené v culíku a její obličej září. Vzpomněla jsem si na ohřívací lahev s teplou vodou v její posteli. Před hrou nevypadala jako to dítě na fotografii. Měla nějaké koníčky? Možná. Já nevím. Byla jsem celé dny v práci, nemohla jsem vědět o všem. Policista krátce zvedl obočí. Co škola, lékař, zubař? (Zubař? Zubní záznamy? Krátký záchvěv bolesti na Tedově tváři napovídal, že myslel na totéž co já.) Kamarádi ze školy? Jejich jména? Přítel? Ne, přítel ne. Někdo, kdo čekal v zákulisí divadla. Měl tmavé vlasy a ona si myslela, že je sexy. On ji má. Mohl by jí právě teď ubližovat, třeba ji škrtit. Možná ji nutí, aby si lehla na zem a strhává z ní oblečení a rukou jí zakrývá ústa. Začala jsem si okusovat nehty, abych nekřičela.

Všechno si zapsali.

Policistka Sue Dunningová mi dala formulář pro případy pohřešování, abych ho vyplnila. Říkala, že je ještě brzy nazývat to únosem, nic tomu nenasvědčuje. Třásly se mi ruce, tak jsem psala pomalu. Stále na mě mluvili a kladli mi otázky. Výška? Asi 165 cm. Váha? 50 kg. Ano, je hubená. Ne, netrpí anorexií, je jen jedna z těch, co pořád někde běhají. A moc toho nesní.

Máš hlad? Neměla jsi večeři, že ne? Nepřemýšlela jsem o tom, protože jsem si myslela, že jdeš na večeři ven. Měla jsi mi říct, že žádné jídlo nebude, něco bych ti připravila.

Co měla na sobě, když jsem ji naposledy viděla? Sešla po schodech dolů, nesla si tašku a na sobě měla pláštěnku, nebo to byl školní kabát? Možná šedá mikina. Musím se nad tím zamyslet. Můžu zkontrolovat její skříň a dát vám vědět.

Doufám, že to byla pláštěnka, protože prší. Jinak zmokneš.

Nejspíš se pak převlékla do šatů na… na potom… a vzala si nové boty. Byly černé s pásky a vysokými podpatky. Byly jiné. Možná že je od někoho dostala, co myslíte? Lest, úplatek. Měla na sobě slušivý náramek. To by mohlo být důležité. Taška, kterou nesla, na sobě měla malé dírky. Možná byla z Tesca nebo Waitrose, nevím.

Nezkoušej v těch botách utíkat, zlomila by sis kotník. Sundej si je a pak utíkej.

Měli jsme doma problémy? Už se někdy ztratila? Pokusila se někdy ublížit si? Stále kladli další a další otázky a já byla vyčerpaná. Ničemu nerozuměli. Ona hrála ve hře. Samozřejmě že byla unavená, někdy podrážděná, ale i přesto byla v pořádku. Celou dobu jsem poslouchala, jestli neuslyším její kroky, jak vchází dovnitř. Omluvila by se a podivila se tomu povyku. Všechno by se to stalo jen nepříjemnou noční můrou.

Steve Wareham stále mluvil: „Než se posuneme dál, musíme prohledat dům."

Zírala jsem na něj. Copak nevěřil ničemu, co jsme jim teď řekli?

„Cože?" Tedův hlas zněl nevěřícně. „Teď?"

„Divili byste se." Neměl v úmyslu znít tak poučně. „Nevěřili byste, kolik pohřešovaných dětí najdeme v domě. Schovávají se například ve skříni. Má smysl to tu prohledat."

Prohledali horní patra, Ted jim ukazoval cestu. Šli až na půdu, podívali se do všech skříní. Postupovali metodicky a tiše, aby kluci mohli nerušeně dál spát. Prohledali i zahradní kůlnu a popelnice. Čekala jsem v kuchyni s rukou na telefonu. Když prohlídku dokončili, vypadali unaveně.

„Později sem pošleme někoho z našeho oddělení." Sue Dunningová vypadala lehce rozrušeně. „Musíte být vyloučeni jako podezřelí. Takové jsou předpisy."

Nemusela se kvůli tomu cítit špatně. Byli pečliví, což znamenalo, že ji najdou.

Ted se zeptal, jak bude vyšetřování probíhat dál, a ona odříkala celý seznam úkolů: zaevidování oznámení, kontaktování školy a divadla, návštěva u Nikity kvůli jejímu svědectví, prohlédnutí Facebooku, jejího laptopu a mobilních telefonů jejích přátel kvůli případným zprávám, pohovory s učiteli, procházení klubů, hospod, restaurací, garáží, vlakových nádraží, přístavů, letišť. Kontaktování Interpolu. A pokud se nenajde do dvaceti čtyř hodin, budou o tom informovat média.

Letiště? Média? Ted mě objal.

„Ještě jedna poslední věc. Potřebujeme její kartáček na zuby," řekl Steve Wareham potichu. „Pro každý případ."

Růžový kartáček ve žlutém kelímku vypadal velmi dětinsky. Sue Dunningová ho uložila do malého plastové sáčku. Už to nebyl její kartáček, ale DNA pohřešované osoby. Pro každý případ.

„Děkujeme za vaši spolupráci." Steve Wareham se strnule postavil a ruce měl za zády. Vrásky na jeho obličeji teď vypadaly hlubší. Napadlo mě, jaké to asi je jednat s rodiči jako my. Na krátký okamžik mi ho bylo líto.

„O případu budeme informovat denní službu, která začíná v sedm hodin. Proběhne také schůzka s hlavním velitelem Oddělení pro vyšetřování, i když v tomto případě ještě není prokázán kriminální čin." Nadechl se a pokračoval: „Prozatím by nám pomohlo, kdybyste tady v domě hledali stopy pro případ, že bychom něco přehlédli. Vzpomeňte si, co se stalo během posledních dní a týdnů. Zapište si to a informujte nás. Nyní si odneseme její laptop."

Když ho bral do rukou, usmál se na nás a hned vypadal mileji. „Spojí se s vámi Michael Kopje. Je to důstojník pro vyjednávání s rodinami v případech, jako je tento. Zastaví se tu za pár hodin."

Za pár hodin. A co třeba za pět minut nebo za deset?

Mají fotografii, to určitě pomůže.

Ale obrázek nevyjadřuje, že její vlasy září tak, až vypadají jako proužky zlata.

Pod levým obočím má malé mateřské znaménko.

Je slabě cítit po citronu.

Kouše si nehty.

Nikdy nepláče.

Najděte ji.

ČÁST DRUHÁ

3

Dorset 2010

O rok později

Když utichl slabý ranní shon, vesnice se vylidnila. Ráno se přehouplo v mdlé odpoledne a najednou se mě opět zmocnil žal. Bude tu tak dlouho, dokud budu jen tiše stát. Kdysi při domácích návštěvách jsem už od dveří dokázala poznat, jestli je pacient opravdu nemocný jen podle způsobu, jakým ležel. Zánět slepého střeva, prasklá břišní aorta, meningitida – svaly ztuhnou, aby zakryly rozvíjející se nemoc. V létě jen tak ležím celé hodiny a pozoruji, jak ve slunečním světle víří prach. Chtěla jsem umřít, ale věděla jsem, stejně jako to vím teď, že jednoho dne by se mohla objevit ve dveřích. A samozřejmě bych nikdy nedokázala opustit kluky. A navíc její pes spal v mojí kuchyni.

Jako na povel Bertie zívl, vylezl ze svého pelechu a zavrtěl ocasem. Jeho oči mě sledovaly, jak přecházím po kuchyni. Pohladila jsem ho po teplém krku, s věkem mu srst zhrubla. Uložila jsem skicák a tužku do kapsy. Zadní dveře kuchyně vedly do zahrady a ta pak dál do polí.

* * *

Matka mi tuto chalupu věnovala, než zemřela. Bylo to štěstí, alespoň jsem se měla kde schovat.

Štěstí. Hodně štěstí, toto je můj šťastný den, držte mi palce. Tak obyčejné slovo popisující důsledky všech zvratů osudu, které člověka potkají. Naomi si nikdy nepomyslela, že by potřebovala štěstí. Myslela, že se narodila jako dítě štěstěny. Já si to myslela také. Před rokem jsem si myslela, že máme všechno.

Je těžké zjistit, kdy přesně se to začalo měnit. Vzpomínala jsem na tu dobu pořád dokola, abych zjistila, kde bylo možné změnit běh událostí. Mohla jsem si vybrat v podstatě jakýkoli okamžik ve svém životě, který by to změnil. Pokud bych se nerozhodla být lékařkou, kdyby mi Ted tehdy před lety v knihovně nevzal z rukou knihy, kdybych to odpoledne nepospíchala do své ordinace, kdybych měla víc času. Čas ubíhal, ale já to tehdy nevnímala.

Došla jsem po pěšině až k útesům a počkala jsem, až sem doběhne i Bertie. Nahoře mě vítr pokropil sprškou kapek jako při dešti. Kapky se mi dostaly mezi rty. Byly slané, spíš jako slzy než déšť.

V mysli jsem se vrátila do toho odpoledne, kdy se začaly odpočítávat hodiny posledních dní, které Naomi strávila doma. K odpoledni, kdy jsem viděla Jade, která odváděla mou pozornost od vlastní dcery.

Seděla jsem na lavičce a pozorovala široce se rozprostírající moře a oblohu. Vytáhla jsem skicák a tužku a začala kreslit hračku žirafy. Okrajové čáry jsem rozmazala kabátem, aby její ucho vypadalo otrhaně. Bertie si ke mně lehl a hlavu mi položil na chodidla. Občas potichu zakňučel.

Druhého listopadu minulého roku jsem vůbec netušila, že nám zbývá jen sedmnáct společných dní.

Bristol 2009

Sedmnáct dní před zmizením

Celý den pršelo. Pacienti přicházeli s mokrým oblečením a vlasy. Do čekárny se s nimi dostávaly i tlumené zvuky z hlavní ulice. Naše ordinace se nacházela blízko doků, stísněná mezi obchodem s nábytkem a špinavým parkovištěm, které bylo zarostlé plevelem. Okolní ulice lemovaly viktoriánské řadové domy. Když jsem jela do práce úzkými ulicemi, zahlédla jsem vždy mezi starými skladišti tmavé vody přístavu.

Praxe byla oblíbená, nebo možná jen příhodná. Malá čekárna byla vždy zaplněna pacienty. Na každého jsme měli jen pár minut, což ne vždy stačilo. Během sedmi minut, které byly každému vyhrazené, nebylo možné dát lidem to, co potřebovali. Domnívala jsem se, že vědí, že jim chceme pomoct. Alespoň jsem si to myslela až do toho odpoledne. Pamatuji si z něho docela dost. Zejména si pamatuji ten pach.

V pozdním odpoledni už ordinace nepříjemně zapáchala. Pot, krev a alkohol. Všichni lidé vypadali kvůli stropnímu světlu trochu zeleně. Rolety byly stažené a vypadalo to tam, jako by okolní svět ani neexistoval. Hračky byly rozházené po podlaze. Umyvadlo v rohu bylo plné zakrvácených nástrojů přikrytých modrými papírovými utěrkami.

Byla jsem unavená. Prohlídka paní Bartlettové byla náročná. Přes všechno to krvácení byl krční polyp sotva viditelný.

A navíc potřebovala na zítra doporučení do nemocnice. Když jsem uklidila věci z umyvadla a umyla si ruce, podívala jsem se na seznam pacientů na obrazovce. Dalším na řadě byl Yoska Jones, nejspíš Polák. Zívla jsem. V zrcadle jsem viděla, že se mi některé vlasy uvolnily ze sponky a vlnily se mi podél obličeje. Řasenka se mi rozmazala. Dívala jsem se do zrcadla a doufala, že problém pana Jonese bude jednoduchý a hned vyřešený, abych si mohla dát chvíli přestávku. Zavolala jsem ho dovnitř. Byl mladý, kolem pětadvaceti, měl vysoké lícní kosti a opálenou pokožku. Stačil jen pohled na něj, abych věděla, že není nemocný. Tohle by se mohlo vyřešit rychle.

„Jak vám mohu pomoci?"

„Bolí mě záda, máme to v rodině." Měl velšský přízvuk. Ruce měl položené na stole nedaleko mých. Složila jsem tedy ruce do klína.

„Co myslíte, že to způsobilo?"

„Nosím všude svou malou sestru." V hlase mu zněl omluvný tón. „Má ráda, když ji nosím na ramenou, ale je stále těžší."

„Nošení dětem moc nepomáhá." Ačkoli to dospělé láká. Sama jsem Naomi všude nosila, i když už dokázala chodit sama. Líbilo se mi cítit její váhu a mít její obličej blízko svého. „Nejlepší by bylo nechat ji chodit po svých."

Zahlédla jsem v jeho očích záblesk vzteku, ale během jeho sedmi minut byly důležité jiné věci než vzájemné sympatie. Musela jsem prohlédnout jeho záda. Dlouhé vzpřimovače na obou stranách páteře byly rovné a silné. Ale když si lehl na záda a já mu zvedla nohy, trhl sebou. Ischias. Jeho reflexy a reakce byly normální. Když jsem mu řekla, jaká má provádět cvičení, a předepsala mu něco na bolest, usmál se a potřásl mi